

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem ve věci

žalobce: **M. R.**
státní příslušník Í. i. r.

zastoupen Sdružením pro integraci a migraci, o. p. s.
sídlem Havlíčkovo nám. 2, Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7 - Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2024, č. j. OAM-1438/LE-LE05-LE05-NV2-2024, o prodloužení nepovolení vstupu na území

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný prodloužil dobu, po kterou žalobce nemůže vstoupit na území České republiky, a to do 5. 12. 2024.

2. Žalobce dne 22. 10. 2024 přicestoval letecky z Larnaky na Letiště Václava Havla Praha (dále jen „letiště“), přičemž se neprokázal žádným dokladem totožnosti ani povolením k pobytu a měl v úmyslu vstoupit na území České republiky. Jelikož žalobcovu totožnost uvedenou v čestném prohlášení nebylo možné ověřit lustrací v příslušných evidencích, byl mu Policií ČR odepřen vstup na území. Rozhodnutím ze dne 25. 10. 2024, č. j. OAM-1438/LE-LE05-LE05-NV-2024, žalovaný žalobci nepovolil vstup na území České republiky a stanovil dobu, na niž se mu nepovoluje vstup, do 20. 11. 2024 (dále jen „rozhodnutí o nepovolení vstupu“). Napadeným rozhodnutím tuto dobu prodloužil.
3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že důvody (tj. spolehlivé zjištění a ověření totožnosti), pro které žalobci nebyl povolen vstup, stále trvají. Žalobce neprokázal totožnost žádným dokladem, ani žalovanému se stále k osobě žalobce a jím tvrzeným údajům nepodařilo zjistit žádné informace. Trvá tedy stav, kdy totožnost žalobce vyplývá pouze z čestného prohlášení, přičemž pravdivost tam uvedených údajů nelze ověřit. Jejich věrohodnost je navíc snížena tím, že v seznamu cestujících linky, kterou žalobce přicestoval do Prahy, nebyla nalezena osoba cestující pod uváděnou totožností. Lze tudíž předpokládat, že žalobce po cestě do Prahy vystupoval pod jinou (pravou, či falešnou) totožností. Žalovaný vyloučil možnost uložení mírnějších opatření podle § 47 zákona o azylu, neboť žalobce na území ČR vstoupil neoprávněně, cestoval nelegálně, bez dokladů a s pomocí převaděče. Navíc z jeho výpovědí vyplývají zjevné rozpory, mimo jiné ohledně důvodů odchodu z vlasti. Rovněž bylo v případě žalobce zjištěno nerespektování právního řádu a účelové jednání. Žalovaný v mezidobí vydal rozhodnutí 7. 11. 2024, č. j. OAM-1438/LE-LE05-K10-2024, jímž zamítl žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou (dále jen „rozhodnutí o mezinárodních ochraně“), neboť žalobce uváděl skutečnosti zjevně nevěrohodné. Tato skutečnost též oslabuje motivaci žalobce respektovat případná zvláštní opatření. Žalovaný má proto za prokázané, že za účelem spolehlivého zjištění žalobcovy totožnosti je nezbytné fyzické omezení jeho svobody pohybu. Při stanovení doby zajištění žalovaný přihlédl k tomu, že žalobce má možnost podat žalobu proti napadenému rozhodnutí, která má odkladný účinek a též k tomu, že stále probíhají úkony prováděné policejním orgánem za účelem zjištění totožnosti.
4. Zdejší soud rozsudkem ze dne 20. 11. 2024, č. j. 52 A 20/2024-42, zamítl žalobu proti rozhodnutí o nepovolení vstupu.

Obsah žaloby

5. Žalobce namítá porušení ustanovení § 10 odst. 1 a § 23 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) ve spojení s § 40 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), které spatřuje v tom, že mu výzva k poskytnutí údajů a předvolání k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany byly doručeny teprve dne 23. 10. 2024, přičemž dané úkony se konaly dne 25. 10. 2024, tedy předčasně. Tato procesní vada měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť jejím důsledkem bylo odepření dostatečného času, který žalobci příslušel na vyhledání právního poradenství, jež by mu umožnilo plně porozumět a připravit se na úkony v rámci řízení o mezinárodní ochraně.
6. Dále žalobce namítá, že výzvu, předvolání i poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu obdržel v dialektu kurmándží psaném latinkou. Tyto však neovládá. Hovoří pouze dialektem sorání a na základní úrovni umí číst jen arabské písmo. Žalobce sice výzvu a předvolání podepsal, nicméně jejich obsah si nepřečetl. Jediné dokumenty, psané arabským písmem v dialektu sorání, které obdržel, byly od Správy uprchlických zařízení, a to

ubytovací řád střediska, informace o zpracování osobních údajů a základní poučení o pobytu v příjímacím středisku. Žalobce tedy stále neobdržel poučení žadatele o mezinárodní ochranu, jemuž by rozuměl, a to ani v dodatečně lhůtě 15 dnů podle § 10 odst. 1 zákona o azylu.

7. Rovněž během pohovoru byl přítomný pouze tlumočník z „jazyka kurdského“, který je původem ze Sýrie a hovoří dialektem kurmándží. Žalobce si s tlumočníkem špatně rozuměl. Museli se po sobě vzájemně často opakovat, aby se pochopili. Všechny rozpory a nekonzistence ve výpovědi jsou tedy důsledkem nepřesného tlumočení. Termín „kurdský jazyk“ označuje celou jazykovou skupinu, nikoliv jeden konkrétní jazyk. Jelikož žalobce nebyl poučen ve svém jazyce, nevěděl o tom, že má právo tlumočníka odmítnout. Též nevěděl, že protokol o pohovoru, který podepsal, obsahuje větu, že si s tlumočníkem rozumí. Konkrétně k nepřesnému tlumočení žalobce uvádí, že protokol o pohovoru obsahuje termíny „pašerák“ a „pašeráctví“, žalobce však vykonával povolání *kolbera*, které je v íránském Kurdistanu specifické a nemá překlad do českého jazyka.
8. Další procesní vadou bylo opomenutí žalobcovy žádosti o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce při úkonu seznámení se s podklady odevzdal žalovanému písemnou žádost o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům. Žalovaný ji však nezaložil do spisu a do protokolu o seznámení se s podklady poznamenal, že se žalobce k podkladům vyjádřit nechce.
9. Žalobce se domnívá, že žalovaný dospěl k závěru o neúčinnosti uložení zvláštních opatření, neboť ho považuje za nevěrohodného, a to s ohledem na nekonzistence a rozpory ve výpovědi a skutečnost, že přicestoval z Kypru s padělanými doklady, či předstírá falešnou identitu.
10. Protokol o pohovoru, resp. rozpory a nekonzistentnosti z něho vyplývající, však nelze použít jako podklad pro vydání rozhodnutí, neboť je zatížen vadami v tlumočení. Pohovor by měl být proveden znova s adekvátním tlumočníkem. Žalobce uvádí, že je Kurd muslimského, sunnitského vyznání. Jeho bratr byl členem Kurdské demokratické strany v Íránu, kterou íránský režim považuje za teroristickou organizaci. Žalobce je pouze příznivcem této strany, ale několik dalších osob od něj z vesnice, včetně žalobcova strýce, jsou členové. Občas do vesnice přijely íránské složky a členové strany se před nimi schovávali v horách za vesnicí, žalobce jim tam nosil jídlo. Žalobcova bratra zatkli, když pásł ovce za vesnicí. Žalobce tam byl s ním, ale stál na protější stráni, pročez si ho buď nevšimli, nebo o něj zrovna neměli zájem. O smrti bratra se žalobce dozvěděl od otce. Následně začal vykonávat práci *kolbera*, aby se uživil a mohl v budoucnu opustit Írán. Občas pronášel přes hranici mezi Íránem a Irákem i kurdské politické materiály, na nichž byly kurdské vlaječky. Při incidentu na hranicích, kdy pohraničníci začali střílet na *kolbery*, žalobce opustil svůj náklad i s materiály Kurdské demokratické strany, utekl a skrýval se několik hodin. Nato mu volal strýc, že se nemá vracet do vesnice, protože ho tam hledají íránské bezpečnostní složky. Zároveň mu dal instrukce, kam má jít a kde na něj počká někdo, kdo ho odveze do bezpečí. Na Kypr se dostal s pomocí převaděčů. Cestoval pěšky, autem a kamionem. Existuje migrační trasa přes velkokapacitní trajekt, který pojme i nákladní vozidla a pluje z jižního Turecka na Kypr, migranti přitom nemusí tušit, že se ocitli na ostrově. Rovněž nemusí vědět, že jsou v bezpečné zemi a na území Evropské unie. Žadatelé o mezinárodní ochranu navíc nemusí žádat o mezinárodní ochranu v první zemi, pokud jejich cesta neskončila. Žalobcem uváděné důvody odchodu ze země původu se tedy vzájemně doplňují – jde o pronásledování

z důvodu národnostní a politické příslušnosti. Navíc činnost *kolberů* nelze považovat za kriminální činnost, nýbrž za jeden ze způsobů obživy v íránském Kurdistanu.

11. Nakonec žalobce namítá, že zdejší soud v rozsudku č. j. 52 A 20/2024-42, neporozuměl jeho námitce spočívající v tom, že závěry rozsudků ohledně prokazování se padělanými doklady u osob, kterým bylo uloženo správní vyhoštění nelze aplikovat na případy žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří přicestovali na letiště s padělanými doklady, nicméně nemají žádnou kriminální minulost. Prokázání se padělanými doklady je totiž prostředek opuštění země původu, který Ženevská konvence předvídá a za který nelze žadatele o mezinárodní ochranu sankcionovat.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný s žalobou nesouhlasí. První část žalobních námitek je totožná s námitkami vznášenými v žalobě proti rozhodnutí o nepovolení vstupu, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem č. j. 52 A 20/2024-42, a další část námitek směřuje právě proti uvedenému rozsudku. Žalovaný proto odkazuje na uvedený rozsudek zdejšího soudu, který vypořádal veškeré žalobní námitky. Též odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu se zákonem. Zdůrazňuje, že žalobce fakticky nebrojí proti napadenému rozhodnutí. Navíc skutkový stav, který založil důvod pro nepovolení vstupu žalobce na území, stále trvá. Navrhuje zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 73 odst. 6 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto žalobu věcně projednal, k čemuž je místně příslušný podle § 73 odst. 6 zákona o azylu.
14. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), neboť v daném případě neshledal důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost nepovolení vstupu a s tím spojeného omezení osobní svobody žalobce podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS., a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3/2020 Sb. NSS).
15. Napadené rozhodnutí přezkoumal nejen na základě uplatněných žalobních bodů, ale v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými (v žalobě neuplatněnými) vadami či nezákonnostmi [viz též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 29. 3. 2023, č. j. 10 Azs 35/2023-22, bod 6]. Vady, ke kterým musí přihlídnout z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních bodů, však soud neshledal.
16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 73 odst. 7 větou třetí zákona o azylu bez jednání, neboť účastníci ve stanovené lhůtě jednání nenavrhli a soud jej nepovažoval za nezbytné.
17. Podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti.

18. Podle § 73 odst. 4 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
19. Podle § 73 odst. 5 věty první zákona o azylu v řízení o nepovolení vstupu na území a v řízení o prodloužení doby, po kterou nelze vstup na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany povolit, je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.
20. Soud předesílá, že rozsudkem ze dne 20. 11. 2024, č. j. 52 A 20/2024-42, zamítl žalobu proti rozhodnutí o nepovolení vstupu, jež bylo vydáno za účelem spolehlivého zjištění žalobcovy totožnosti. Podstata většiny žalobních bodů, kterými se zdejší soud v uvedeném rozsudku zabýval, byla obdobná (ne-li totožná) jako v nyní projednávané věci. Žalobce v tomto řízení netvrdí nové skutečnosti, ani ze správního spisu nevyplývá, že by v mezidobí došlo ke změně okolností, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud proto odkazuje na odůvodnění rozsudku č. j. 52 A 20/2024-42, v němž dospěl k závěru, že žalobcova totožnost nebyla spolehlivě zjištěna a současně u něj existovala důvodná obava, že by v případě uložení zvláštních opatření nerespektoval omezení či povinnosti z nich plynoucí [tj. vyčkat v pobytovém středisku či osobně se hlásit ministerstvu podle § 47 odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu]. V tomto směru též soud analogicky odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 31. 3. 2021, č. j. 36 A 3/2021-48, podle kterého řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení *zajištění* cizince neslouží k přezkumu okolností, které vedly k prvotnímu zajištění cizince, ledaže z průběhu řízení či tvrzení cizince vyplývá, že by mohlo dojít ke změně skutkových okolností. V daném případě nic o takových změnách nesvědčí a soud tedy nemá důvod se od svých původních závěrů vyjádřících v rozsudku č. j. 52 A 20/2024-42 odchýlovat.
21. Ačkoliv smyslem a účelem zvláštních opatření je minimalizace omezování osobní svobody cizinců, neznamená to, že by k omezení osobní svobody nemohlo dojít nikdy. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná jen tehdy, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky. Volba některého ze zvláštních opatření namísto zajištění cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o mezinárodní ochraně, případně nucenému vycestování. Je přitom třeba zohlednit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, jeho případné předchozí protiprávní jednání, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38, body 36 a 37).
22. Při zvažování možnosti uložení zvláštních opatření soud v rozsudku č. j. 52 A 20/2024-42, ve shodě se žalovaným přihlédl k předchozímu jednání žalobce, zejména k tomu, že přicestoval neoprávněně a bez dokladů, přičemž se nepřihlásil úřadům v první bezpečné zemi (Kypr), dále již na území Evropské unie nerespektoval povinnosti související s leteckou přepravou (po cestě z Kypru do České republiky cestoval buď pod jinou identitou než uvedenou v čestném prohlášení, nebo obešel pasovou kontrolu a vůbec se před cestou neprokázal) a vykonával povolání *kolbera*, které spočívá v nedeklarované přepravě zboží přes hranice mezi dvěma státy, čímž mohl obcházet zejména celní předpisy. Žádnou z uvedených skutečností žalobce nerozporoval v řízení, jehož předmětem bylo rozhodnutí

o nepovolení vstupu a nerozporuje je ani nyní v souvislosti s napadeným rozhodnutím. Tyto přitom svědčí o žalobcově přístupu k dodržování veřejnoprávních povinností a vedou k důvodným obavám z toho, že by nemusel dodržovat povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření.

23. I nyní žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval v souvislosti s možností uložení zvláštních opatření mimo jiné tím, že žalobce vstoupil na území neoprávněně, cestoval nelegálně, bez dokladů a s pomocí převaděče. Rovněž poukázal na to, že bylo v případě žalobce zjištěno nerespektování právního řádu a nebyla spolehlivě zjištěna jeho totožnost. Navíc dodal, že jelikož žalobcova žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta, lze předpokládat oslabení jeho motivace dodržovat případná omezující opatření. Soud se s tímto posouzením v kontextu výše uvedených skutečností ztotožňuje.
24. K žalobní námitce, že žadatelé o mezinárodní ochranu nemají povinnost žádat o azyl v první bezpečné zemi, soud konstatuje, že přihlášení se bez prodlení je podmínkou nestíhatelnosti ve smyslu čl. 31 Ženevské úmluvy. Soud považuje za logické, že pokud určitá osoba má v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu kvůli obavě před pronásledováním či jiné hrozbě v zemi původu, pak by taková žádost měla být jedním z prvních kroků po vstupu na území první bezpečné země. V této souvislosti je třeba zhodnotit, zda měl žalobce možnost podat žádost o mezinárodní ochranu již před vstupem do České republiky. Žalobce neoprávněně vstoupil na území Evropské unie na Kypru, kde musel procházet přes prostor mezinárodního letiště, neboť odtamtud odletěl do České republiky. Na mezinárodním letišti se žalobce jistě mohl přihlásit úřadům a požádat o mezinárodní ochranu. Místo toho však neoprávněně nastoupil do letadla, přičemž buď obešel pasovou kontrolu, nebo se prokázal jinou identitou, než jakou uvedl v čestném prohlášení. Soud nepředjímá, jak tuto okolnost posoudí jiný senát tohoto soudu ve vztahu k věrohodnosti žalobcova azylového příběhu. Pakliže však v projednávané věci správní orgány (mimo jiné) z tohoto žalobcova jednání pojalý obavu, že zvláštní opatření nemusí být dostatečné, nelze než s nimi souhlasit.
25. Soud v rozsudku č. j. 52 A 20/2024-42, též přihlédl k tomu, že žalobcova výpověď byla v jistých částech nekonzistentní, přestože nesouhlasil se žalovaným v tom, že rozpory plynoucí z výpovědi se týkají zrovna důvodů odchodu z vlasti. Dal žalobci za pravdu i v tom, že činnost *kolbera* nelze redukovat na pouhé pašování. Rovněž připustil, že pohovor mohl být zatížen vadami v tlumočení. Upozornil však na to, že z protokolu o pohovoru není patrné, že by si žalobce a tlumočník nerozuměli a v určitých ohledech je výpověď naprosto konzistentní. Nyní k tomu soud dodává, že jistou úroveň vzájemného porozumění dokládá i to, že sám žalobce nyní ve svých podání k soudu popisuje svůj příběh sice s odlišnostmi, nicméně nelze říci, že by byl zcela jiný. Není tedy jistě pravdou, že by si žalobce s tlumočníkem vůbec nerozuměli.
26. Pro nyní projednávanou věc je podstatné, že případné nesprávné tlumočení a z něho vyplývající rozpory či nekonzistence ve výpovědi, nejsou stěžejní pro učinění závěru o neúčinnosti uložení zvláštních opatření, a tudíž nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jinými slovy, i kdyby soud k protokolu o pohovoru nepřihlédl vůbec a nebral by v potaz z něj plynoucí rozpory, dospěl by na základě způsobu, jakým žalobce přicestoval a na základě skutečnosti, že v zemi původu jakožto *kolber* přenášel nedeklarované zboží přes hranice, k závěru, že se u něj lze důvodně obávat neplnění povinností plynoucích ze zvláštních opatření. Tyto skutečnosti sami o sobě odůvodňují neuložení zvláštních opatření namísto vydání napadeného rozhodnutí.

27. Žalobce uplatnil řadu procesních námitek týkajících se vadného tlumočení a absence poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu, resp. poučení v nesprávném jazyce. Posouzení těchto námitek je však věcí přezkumu rozhodnutí o mezinárodní ochraně, nikoliv napadeného rozhodnutí o prodloužení doby nepovolení vstupu. Jelikož úkony poskytnutí údajů k žádosti a pohovor se konají v rámci řízení o mezinárodní ochraně, soud může až při přezkumu tohoto řízení posoudit, zda byl pohovor skutečně zatížen vadami v tlumočení a měl by být opakován. Totéž platí i pro přezkum toho, zda byl žalobce řádně poučen jakožto žadatel o mezinárodní ochranu. V tomto řízení soud nemůže předjímat výsledek soudního přezkumu rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Nebude se proto blíže namítanými procesními vadami zabývat.
28. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že ačkoliv výzva, předvolání a protokol o pohovoru ve věci mezinárodní ochrany jsou součástí správního spisu, nejedná se o podklady nezbytné pro vydání napadeného rozhodnutí. Podle § 73 odst. 5 zákona o azylu v řízení o nepovolení vstupu na území a v řízení o prodloužení doby je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Pro vydání takového rozhodnutí tedy postačí splnění podmínek stanovených § 73 odst. 3 zákona o azylu bez dalšího. V projednávané věci přitom žalovaný prokázal, že je stále naplněn účel zajištění podle § 73 odst. 3 písm. a), tedy žalobcovu totožnost se stále nepodařilo spolehlivě zjistit či ověřit. Žalobce tuto skutečnost nerozpорије. Současně stále trvají výše uvedené důvody, pro které žalobci nelze účinně uložit zvláštní opatření.
29. Soud se v tomto řízení nebude zabývat ani opomenutím žalobcovy žádosti o stanovení lhůty pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Již rozsudkem č. j. 52 A 20/2024-42, byl žalobce upozorněn na to, že taková vada nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
30. Výše uvedené platí i ve vztahu k námitce předčasného provedení úkonů poskytnutí údajů a pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Soud se navíc totožnou námitkou již zabýval v bodech 43-45 rozsudku č. j. 52 A 20/2024-42. Připomíná tedy, že přímo z ustanovení § 10 odst. 1 a § 23 odst. 4 zákona o azylu vyplývá, že výzva a předvolání musí být *doručené nejméně 2 pracovní dny* před konáním příslušných úkonů. Pokud zákon výslovně stanoví, kdy přesně musí být doručeno, je logické, že den doručení se do stanoveného časového rámce započítává. Rovněž je nutné poznamenat, že se nejedná o lhůtu, neboť lhůta je časový úsek stanovený pro uplatnění práva nebo splnění povinnosti. V tomto případě však časový rámec neslouží k uplatnění práva ani splnění povinnosti. Jeho účelem je zajištění toho, aby adresát dané písemnosti měl dostatek času se s písemností seznámit. To ostatně připouští sám žalobce. Ustanovení § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu se nepoužije, neboť upravuje počítání lhůt. Tato námitka je tedy nedůvodná.
31. Poslední žalobní námitka směřuje výlučně proti rozsudku č. j. 52 A 20/2024-42, nikoliv proti napadenému rozhodnutí. Soud nemůže v tomto řízení přezkoumávat zákonnost svého dříve vydaného rozsudku. K přezkumu rozhodnutí vydaných krajským soudem ve správním soudnictví slouží kasační stížnost. Je rovněž na místě připomenout, že soud v této věci neargumentoval judikaturou správních soudů ohledně padělaných dokladů, jíž se tato námitka týká. Tato judikatura ani není relevantní pro nyní projednávanou věc.
32. Soud se nad rámec žalobních bodů z úřední povinnosti zabýval přiměřeností délky doby nepovolení vstupu. Žalovaný stanovil dobu s ohledem na vydání rozhodnutí o mezinárodní ochraně, jímž zamítl žalobcovu žádost jako zjevně nedůvodnou. Jelikož žaloba proti takovému rozhodnutí má ze zákona odkladný účinek, přísluší žalobci ve lhůtě pro její

podání postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Stanovená doba má tedy sloužit nejen účelu spolehlivého zjištění žalobcovy totožnosti, ale též k překlenutí lhůty pro podání žaloby. Žalovaný vycházel z toho, že rozhodnutí o mezinárodní ochraně bylo žalobci doručeno 12. 11. 2024, přičemž patnáctidenní lhůta pro podání žaloby běžela do 27. 11. 2024. K tomu si přičítal ještě týden na zjištění toho, zda žalobce žalobu skutečně podal. Dobu, po kterou žalobce nemůže vstoupit na území ČR, tedy stanovil do 5. 12. 2024. Žalovaný rovněž uvedl, že policejní orgán stále činí úkony za účelem zjištění žalobcovy totožnosti, která je významná i pro případné soudní řízení.

33. Soud považuje takto stanovenou dobu nepovolení vstupu spojenou s omezením na osobní svobodě za transparentně stanovenou a souladnou se zákonem i s účelem nepovolení vstupu. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí za situace, kdy již bylo vydáno rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Tato skutečnost je významná, neboť jinak by žalobci musel umožnit vstup na území podle § 74 odst. 2 písm. e) zákona o azylu. Zároveň takto stanovená doba zajišťuje, že potvrdí-li se zjevná bezdůvodnost žalobcovy žádosti, odcestuje mimo území ČR. Pro závěr o tom, že stanovená doba nepovolení vstupu je přiměřená a nikoliv extenzivní, je pak podstatné to, že žalovaný stanovil délku doby pouze tak, aby zjistil, zda žalobce podal žalobu proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Nepočítal přitom dobu případného soudního přezkumu, neboť pokud by žalobce žalobu nepodal, musel by setrvat v přijímacím středisku nejdéle po dobu dalších 30 dnů za účelem vycestování z území podle § 74 odst. 5 zákona o azylu. Celková doba nepovolení vstupu by tak v konečném důsledku nemusela dosáhnout maximální délky 180 dnů (soud vychází ze stavu v době rozhodování žalovaného, tj. před podáním žaloby proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně). Žalovaný zohlednil též skutečnost, že se příslušný policejní orgán stále snaží ověřit žalobcovu totožnost, což může trvat ještě delší než stanovenou dobu.

Závěr a náklady řízení

34. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval a netvrdil, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto ani žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. prosince 2024

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce